

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 30. Radix omnium malorum est amor sui.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

quod carnis fragilitatem, mundi superbiam, daemonum insidias, invictâ animi virtute superarunt. Quid igitur tergiversamur? Facile est volentibus eorum opera imitari, si exuto desidiâ veterno non nostris viribus, sed ope divina confisi ad illud sanctitatis fastigium conemur ascendere, ad quod ipsi feliciter pervenerunt. Magna pars sanctitatis est, ejus efficax desiderium.

§. XXIX.

Omnia ad gloriam Dei referenda.

SENTENTIA Apostoli est, omnia opera ad Deum, ejusque gloriam referenda esse, ut veræ virtutis rationem consequantur. *Sive, inquit, manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite (1 Cor. 10. 31.)* & alio loco, *omne quodcumque facitis in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini JESU CHRISTI gratias agentes Deo, & Patri per ipsum (Col. 3. 17.)* Quidquid enim boni à nobis fit, quod non fit propter Deum, & si officio videatur bonum, deficiente tamen recto fine, malum est: finibus enim, non officiis virtutes à vitiis discernuntur. Est autem officium id quod faciendum est. Quod si rebus creatis inhaeremus, & ipsas propter se diligimus sine ulteriori relatione ad Deum, damnata cupiditas est, dicente Joanne Apostolo, *Nolite diligere mundum, neque ea, que in mundo sunt (1. Ioan. 2: 15.)* Ratio est, quia in hoc mundo tanquam peregrini sumus, & viatores, qui ad patriam pergimus; creaturis autem uti debemus tanquam vehiculis, quibus recto itinere eò feramur, quò tendimus. Deus verò diligendus est propter se ipsum, quia summum bonum est, & finis ultimus, in quo solo requies appetitus, securitas fruitionis, & tranquillissimum gaudium invenitur. Hunc finem si quis ignorat, rectè quoque vivendi rationem ignorat. Cognito autem rerum omnium fine, jam scimus quò dirigendæ sint actiones nostræ, & quò omnium virtutum officia referri debeant. Hinc Theologi, licet unanimi consensu asserant, quasdam actiones humanas nec bonas ex se, nec malas esse, quales sunt ambulare, comedere, dormire, docent tamen, eum peccare, qui se ipsa dormit, edit, ambulat, & hæc non refert ad ultimum finem, quia deficiit à priamâ & univèrsali regulâ humanarum

actionum, quæ est idem finis, ad quem quidquid agimus dirigere oportet. Et hoc est quod Dominus dixit: *Lucerna corporis tui est oculus tuus. Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit. (Matth. 6: 22.)* Oculus iste intentio est, quâ quisque peragit opus suum, quæ quidem intentio si non fuerit recta, totum opus tenebrosum erit. Non est autem recta operantis intentio, nisi quidquid agit ad summum bonum veluti ad fontem refundat. Omne bonum deorsum est & quidquid ab illo deflectit malum est.

§. XXX.

Radix omnium malorum est amor sui.

POSTquam primus hominum parens se ipsum immoderatè amans in grande illud peccatum lapsus est, per quod totum genus humanum morti, ignorantia, & concupiscentia obnoxium generatur, & nascitur, tantâ caligine natura nostra repleta est, tantoque pondere ad terram allisa, ut Deo relicto in se ipsam deflexerit, & amisso sensu spiritualis jucunditatis ad sensuum voluptates effusa sit. Hinc dira tyrannis orta est, quam pessimum virtutum omnium hostis amor sui in omnes exercet, cujus imperio obsequentes nihil in nostris operationibus quærimus, nisi commoda, honores, & delicias. *Legi enim Dei caro non est subiecta, neque enim potest (Rom. 8: 7.)* sicut ait Apostolus, omnes siquidem ejus instinctus, & motus ad peccatum impellunt, & in horribili damnationis statu nos constituunt. Nihil verò commodis nostris magis adversatur, quam proprius amor, qui ad ea quærenda tanto nos ardore impellit. Cum enim Deus omnia referri ad se tanquam ad ultimum finem præceperit, qui se in omnibus, & suam utilitatem respicit, nihil certè ex operibus suis refert, quod sibi utile sit ad vitam æternam promerendam, ergò, ut ibidem infert Doctor gentium, *Debitores sumus non carni, ut secundum carnem vivamus. Si enim secundum carnem vixeritis, moriemini: si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis.* Ad hoc urget nos Christiana religio, ut, sicut exhibuimus membra nostra servire immunditiæ, & iniquitati ad iniquitatem, ita ipsa exhibeamus servire justitiæ in sanctificationem

ficationem. *Sancti viris*, dicit Dominus, *quia ego sanctus sum* (*Levit. 11: 45.*) Amor sui & propensio ad propria commoda impedit intellectum, ne principia & documenta Christianæ vitæ percipiat. Quis enim poterit amanti se ipsum persuadere omnia, quæ diligit mundus, vana esse, & nullius momenti: honores & dignitates nihil aliud esse, quam splendidam servitorem, & afflictionem spiritus: viri fortis & magnanimi esse, ignoscere inimicis, & his qui oderunt nos benefacere: satius esse, divitias spernere quam habere: gloriosius esse propter Deum subesse, quam dominari: laudabilius vincere se ipsum, & coercere appetitum, quam munitissimas arcas expugnare: hæc sanè dura videntur, & incredibilia diligenti se ipsum, quia immoderato sui amore quasi vinculis & catenis inextricabilibus terræ affixus solis terrenis commodis, ac delectationibus alligatur. Filii autem Dei spiritu Dei aguntur, ut non secundum carnem, sed secundum spiritum vivant. Quod si quædam opera carnis faciunt, ex quibus expediri in hac mortalitate non possunt, ad ea se duci non sinunt ex proprio sui amore, sed ex principio supernaturali, prava desideria contina carnis maceratione coercentes. Ajunt sui amatores, discretionem in his, quæ ad corpus spectant, necessariam esse: sed illa optanda, & adhibenda, quæ de cælo est; nam prudentia carnis mors est.

§. XXXI.

Amor sui Babylonem edificavit.

CONSTITUIT Deus hominem in paradiso, sed ab Adamo, in quo omnes peccavimus, à paradiso in hunc mundum, à Jerosolymis in Babylonem, à patriâ in exilium, à libertate in servitutem, ab integritate in corruptionem, à vita in mortem translati sumus. Sic collapsi à veritate in vanitatem, non solùm similes evasimus vanitati, sed ut ait psalmus: *Universa vanitas omnis homo vivens* (*Psal. 38. 6.*) Vanus est enim secundum corpus, quod in corruptionem & in mortem definit; vanus secundum animam, quæ serviens iniquitati se ream mortis æternæ facit: vanus quo ad exteriora, quæ pereunt, & in morte relinquenda sunt. Hanc tamen vanitatem ardenti amore prosequimur, hæc mendaciâ sollicitè quaerimus, quæ infinitis erroribus nos implicat, & ex civibus supernæ Hierusalem cives efficiunt dia-

bolicæ Babylonis. Has duas civitates duo amores fecerunt: nam civitatem Dei Hierusalem fecit amor Dei usque ad contemptum sui; Sathana vero civitatem, quæ Babylon dicitur, fecit amor sui usque ad contemptum Dei. Iter ad hanc spatiosum est, & breve, iter ad illam arctum, arduum, & longum: facilius enim est in terram labi, & in infernum descendere, quam ad cælum elevari. Se ipsum igitur quisque discutiat, & videat quid amet, nam si Deum amat, & se ipsum spernit, cælestis Hierusalem civis est: si autem se impensius amat, ad Babylonem spectat, è qua nobis exeundum esse clamat Scriptura dicens, *Egredimini de Babylone* (*Isai. 48: 20.*) & alio loco, *Recedite de medio Babylonis* (*Jerem. 50-8.*) Psalmista quoque ait, *Filiæ Babylonis misera, beatus qui tenebit, & allidet parvulos tuos ad petram* (*Psal. 136: 8.*) Tunc autem eximus de Babylone, cum à confusione vitiorum recedimus: tu ne parvulos Babylonis, malas scilicet cupiditates, ad petram allidimus, cum Christi amore noxia desideria excidimus, & superamus. Amor sui mors animæ est, amor Dei vita: non ergo se amat, qui se amando vitam perdit.

§. XXXII.

Omnes seipsos quarunt etiam in rebus sanctis.

HOC certè mirabile est, quod cum tanta diversitas hominum, humanarumque pro pensionum sit; omnes tamen unanimiter in hoc conveniunt, quod nemo sibi vilis est, nemo alteri cedere aut subjici vult, nec quisquam est adeo abjectæ conditionis, qui non putet se aliquid esse, & apud alios in pretio haberi non desideret. Omnes cupiunt super alios eminere, omnes ignoscunt sibi, aliis numquam: opiniones suas pertinaciter omnes sustinent, res suas admirantur; proprias tantùm ad inventiones, & placita probant, aliena rejiciunt: ignorantiam suam instar sapientiæ ostentant, & cum nihil sciunt, nihil se ignorare arbitrantur. Virtus quæ habent, tegunt, & justitiam simulant quam non habent, frustra reclamante conscientia. Sed multò mirabilius est, quod ipsi etiam viri probi, qui nihil aliud quaerere videntur quàm Divinum beneplacitum, ejusque gloriam, & honorem, occulto tamen, & aliquando vix perceptibili corruptæ natu-